

HẢI TRÌNH CHỨA ĐẦY KỶ NIỆM

Đặng Thanh Bình

Đài Khí tượng Thủy văn Nam Trung Bộ

Sau hai ngày háo hức đợi chờ tại Quân cảng Cam Ranh, con tàu mang số hiệu HQ697 cất ba hồi còi vang xa rền rã, nhổ neo rời đất liền hướng về Biển Đông, đưa chúng tôi đến với Quần đảo Trường Sa thân yêu. Hải trình bắt đầu, cảm xúc

xao xuyến của người rời xa đất liền xen lẫn sự tò mò khám phá hành trình trên vùng biển quê hương và niềm tự hào của những người sắp được đặt chân lên vùng đất cực Đông xa nhất của Tổ quốc. Đoàn công tác của chúng tôi có tên là đoàn Khí tượng, gồm có năm người: Anh Tràng là lớn tuổi nhất sinh năm sáu ba; anh Cường, anh Trục và tôi sinh năm bảy ba, bảy tư; còn em Dũng sinh năm tám bảy.

Tàu HQ697 trên biển

Thử thách lớn đối với người đi biển là say sóng, tàu to say kiểu tàu to, tàu nhỏ say kiểu tàu nhỏ, tùy theo cấp sóng mà cảm nhận sự say đến mức nào. Trong đoàn Khí tượng của chúng tôi, anh Tràng có kinh nghiệm đi tàu biển dày dặn nhất đã rất hài hước động viên: “Chú cứ yên tâm, dạ dày người say sóng biển hoạt động y hệt máy trộn bê tông, khi nào trộn đủ một mẻ

nó mới tự động trút ra ngoài, chứ không trút liên tục đâu mà sợ”. Không thể yên tâm được, tôi tìm gặp quân y để tư vấn, anh Chinh cho biết: “Anh cứ yên tâm, khi bị say sóng là biết ngay, biểu hiện của người say sóng là bắt đầu vã nhiều mồ hôi, sau đó người lạnh toát, mặt tái xanh, đầu đau, rồi tiếp đó là ói liên tục; nếu người bị say sóng sẽ rất khó ngủ và ăn không được dẫn tới sức khỏe suy sụp”. Thấy ai cũng nói “cứ yên tâm” nên tôi cũng tạm yên tâm để mon men tiếp nhận cảm giác của người lần đầu tiên say sóng biển.

Thế rồi cái gì đến nó đã đến, tôi không bị say sóng biển, nên có điều kiện để quan sát mọi điều vô cùng mới và rất lạ. Con tàu ba ngàn tấn hùng dũng trườn mình trên biển với tốc độ khoảng 12 hải lý một giờ, lắc qua lắc lại bồng bênh êm ái như

cái công không lồ đang đung đưa đung đưa. Trên tàu rất trật tự, ít thấy ai đi lại, đặc biệt là mấy chú lính mới trong đội hình của đơn vị bộ đội công binh nằm úp thìa ngấn nắp và ly bì ngủ; anh Lĩnh quản lý hậu cần nói: “Mấy đứa nó bị say sóng đấy, nhà tàu bọn em cũng còn dính nữa là, nhưng hơi nể đoàn Khí tượng các anh khỏe sóng ai cũng còn tỉnh như sáo”. Theo yêu cầu, mỗi đoàn phối thuộc có một người tham gia phụ bếp cùng với trực nhật của nhà tàu, tôi tự nguyện nhận vị trí này và thấy thú vị với công việc nấu bếp trên tàu biển; gọt bí, nhặt rau, thái thịt... trong sự bồng bềnh lằng lằng và cay nồng của mùi đặc sản khói bếp dầu ngùn ngụt; độ chín của nồi com phụ thuộc hoàn toàn vào may rủi, nghiêng tới nghiêng lui nồi canh có còn để ăn hay không đều do khả năng của người ngồi giữ nó...

Đảo Song Tử Tây dần hiện ra

Cá heo báo hiệu trời yên biển lặng

Sau gần bốn mươi giờ đồng hồ hải lộ bình an, rạng sáng ngày thứ ba trong hành trình con tàu HQ697 đã đưa chúng tôi tới cách Đảo Song Tử Tây gần hai hải lý và hạ neo. Trong làn mưa đông, mảnh đất chủ quyền thiêng liêng của Tổ quốc hiện dần trong mắt chúng tôi; hình ảnh ngọn hải đăng, ngôi chùa và nhà cửa san sát xen cùng màu xanh của cây cối... cảm giác ngen ngào khó tả chợt ùa về tràn ngập trong tôi. Anh Nhiên phụ trách thông tin của nhà tàu cho biết: “Hiện nay ở vùng mình gió đang ở mức cấp năm cấp sáu giật cấp bảy cấp tám, có cả mưa đông kèm theo”. Cùng với anh Cường, anh Trục mở máy tính vào mạng 2G chờ xem thời tiết; theo Trung tâm dự báo Khí tượng Thủy văn tại

vùng biển Quần đảo Trường Sa đang có hiện tượng thời tiết nguy hiểm trên biển ... “trong cơn dông cần đề phòng lốc xoáy và gió giật mạnh”, còn theo Cơ quan Khí tượng Nhật bản thông báo có cơn bão số 11 và 12 vùng Tây bắc Thái bình dương đã hình thành và hoạt động tại vùng biển phía Đông, Đông Nam Philipin có tên Quốc tế là HALONG và NAKRI. Thuyền trưởng Tiến thông báo: “Tình hình sóng gió kiểu này thì các bác còn phải ở lại tàu em cả tuần nữa”. Đúng như lời thuyền trưởng tuyên đoán; bảy ngày có dư, chúng tôi được lưu trú trên cái bập bênh khổng lồ, cần mẫn thụt lên thụt xuống cho cảm giác vừa sờ sợ vừa thính thích; để đếm những cơn dông và ngắm mưa rơi trong lớp lớp những ngọn núi sóng nhấp nhô xô nhau rồi vỡ òa. Niềm vui không giám đợi chờ bất ngờ đã đến, trong lúc đang phụ bếp cho bữa cơm trưa tôi nghe em Dũng cùng đoàn gọi lớn: “Anh Bình ơi ra mà xem cá heo, nhiều lắm”. Vô cùng hứng khởi tôi vội lau tay vào quần chạy về phòng lấy máy ảnh để “tác nghiệp” ngay kéo lỗ cơ hội. Hàng trăm con cá heo đua nhau biểu diễn miễn phí một vòng quanh tàu như để chúc mừng chúng tôi một điều gì đó. Những thủy thủ kinh nghiệm trên tàu cho chúng tôi biết: “Khi trời biển đang dông gió mà xuất hiện cá heo là dấu hiệu trời yên biển lặng trong một vài ngày tới”. Cảm ơn đàn cá heo vô cùng, đúng trưa ngày hôm sau chúng tôi nhận được lệnh rời tàu lên đảo bằng xuồng chuyển tải – kết thúc hải trình chứa đầy kỷ niệm.